

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Μὲ τοῦ Χριστοῦ σου σήμερα τὴ νίκη τὴ μεγάλη
τὴ νίκη τὴν ἀθάνατη καὶ τὴν παντοτεινὴν,
σήκω καὶ σὺ μὲ δάφνην κορδωνα στὸ κεφάλι
Ἐλλάδα γαλανὴ,
καὶ πές «μ' ἀνάστησε κι' ἐμὲ ἀφ' τ' ἀδικὸ μου μνῆμα,
τοῦ νέου Κωνσταντίνου μου τ' ἀντρειωμένο βῆμα.»

Ἄπο τὸν τάφο οἱ μικροὶ σηκώνονται τιτᾶνες.
Βρυκόλακες σηκώνονται καὶ τὸν ἔχθρο χαλοῦν.
Κι' ἡ τρομασμένες ἐκκλησιὲς, κι' ἡ συλάβες ἡ καμπάνες,
ἔλληνικὲς ἀνάστασες μὲ θάρρος δηλαλοῦν.
Ἀνάστασες πανένδοξες λαοῦ θεοποιοβλήτου.
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ ἡ Ἐλλὰς μαζὺ του!

Διπλαῖς χαρὲς, διπλαῖς γιορτὲς καὶ νίκες τιμημένες.
Πέφτονταν βαρβάρων ἄλυσσες απὸ θεοὺς κομμένες.
Χριστὸς νικῶν διέλυσε τὴν ψυχικὴ μας λάβα
κι' ἀνάστασι ἐχάρισε σ' ἀδελφοσύνη σκλάβα.
"Ω! Τοῦ Θεοῦ δὲν ἀργησε νὰ πληρωθῇ τὸ γράμμα.
Εἶδαν ἀνάσταση γλυκεὶα Χριστὸς κι' Ἐλλὰς ἀντάμα!

Δείχνουν καὶ λὲν' τὰ πάναγνα τῆς ἀνοιξῆς λουλούδια,
διπλῆς ἀγάπης ἀρωμα, διπλῆς χαρᾶς τραγούδια.
"Υμνολογοῦν Ἀνάστασιν ἀγάπης οὐρανίας
καὶ ψάλουν ἀπολύτῳσιν ἀπὸ τῆς τυραννίας,
λαοῦ ποὺ στοὺς τυράννους του ἐσκόρπισε τὸν τρόμο
μὲ θάρρος ἀνεβαίνωντας τοῦ Γολγοθᾶ τὸ δόμο.

Διπλαῖς χαρὲς κι' ἀνάστασες ὁ Οὐρανὸς γιορτάζει.
Στὴν ἀγκαλιὰ του δέχεται τὸ θεῖο Λυτρωτὴ,
ἄλλὰ καὶ τὴν Ἐλλάδα μας ψηλὰ τὴν ἀνεβάζει
ποὺ πάλι τὴν ἀνάστησε ἡρώων ἀρετὴ
κι' ἐπότισε μ' ἡρωϊκὸ τὸ Γολγοθᾶτης αἷμα
καὶ φαίνεται βασίλισσα μὲ μαρτυρίου στέμμα.

Δυὸ τάφοι θ' ἀκτινοβολοῦν
κι' ὅσοι αἰῶνες νὰ κυλοῦν
ποτὲ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ τὸ φῶς του δὲν θὰ χάνῃ.
"Ενας στὴν Ἱερουσαλὴμ. Ὁ ἄλλος στὸ Μπενίν
Ἀστὴρ ἐκείνος ἐκπαγλος, λαὸν ἐλευθερεῖ,
φάρος ὁ ἄλλος ἀσθεστος ἐλληνικῆα θεά
ΠΑΚΤΩΤΕΙΟΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ο Γράννης καὶ ὁ Μαρῆς
μελουνε καὶ ἀπορεῖς.

Γ.— "Ακου τὸ εὐαγγέλιον τὸ πρῶτον καὶ σπουδαιόν.

Συνέδριον πρεσβευτικὸν
ἐκ Γερμανῶν καὶ Αὐστριακῶν
καὶ ἄλλων Ἰουδαίων,
συνῆλθε καὶ συνέρχεται καὶ πάλιν ὅλο ἔνα,
ἄλλα καὶ σ' ἀποτέλεσμα δὲν ἔρχεται κανένα,
ἔνεκα ποῦ τὰ πράμματα ἔχουν πολὺ στενέψει
καὶ τὴν Ἑλλάδα δὲν μπορεῖ κανένας νὰ γωνέψῃ.

Λεύτερον εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον,
τὰ ἔργα μας ἑτάραξαν τὴν Δύσιν ἐκ βαθέων,
καὶ ἄν ἀντιῷσιες ἄδικες τὴν βλέπεις νὰ προβάλλῃ,
εἶναι ποῦ δὲν ἀνέχεται νὰ γένουμε μεγάλοι.
Τὴν εἶδε, τὴν κατάλαβε τὴν ἔνδοξή μας δρᾶσι,
καὶ μολαταῦτα, βρὲ Μαρῆ,
ἀπὸ πολλὰ μᾶς ὑστερεῖ
καὶ μὲ λουρίδες μοναχὰ ξητεῖ νὰ μᾶς περάσῃ.

Τὸ τρίτον εὐαγγέλιον δῆλοι καὶ φανερώνει,
πῶς τῶν Βουλγάρων μοναχὰ πά' ἡ δουλειὰ κορδόνι,
ἐνῶ τοῦ Σέρβων καὶ ἐμάς καθὼς καὶ τοῦ Νικήτα,
τὴ βλέπει τῷδε ποῦ πολλοῦ ποῦ δὲν πηγαίνει ντρίτα.
Καὶ ἀπορῶ, μωρὲ Μαρῆ, γιατὶ νὰ μένη τάχα
ζεστὸς καὶ θεομαινόμενος ὁ Βούλγαρος μονάχα
καὶ σὺ πάθαματούργησες ἀπάνου στὸ Μπιζάνι,
νῦσαι μὲ τὰ συνέδρια τρεῖς μῆνες στὸ τηγάνι.

"Ακουσε καὶ τὸ τέταρτον ἐν κατανύξει, τέρας.
Οἱ Βούλγαροι πρὸς τὸ παρὸν θὰ μείνουνε στὰς Σέρρας,
καὶ ὅσο ποῦ νὰ κανονιστῇ καλλίτερα τὸ πρᾶμμα,
δὲν τοὺς πειράζει τίποτα νὰ μένουν καὶ στὴ Δοάμα,
καὶ ἔνεκα ποῦναι γνωρίζαλα στὴ μέση πιὸ μεγάλα,
προσωρινῶς οἱ σύμμαχοι κρατοῦν καὶ τὴν Καβάλλα
καὶ τὴν Ἀδριανούπολι καὶ μιὰ κοτζάμου Θράκη
καὶ τέλος πάντων γίνονται στὸ σπῆτη μας πονάκι
καὶ δποιος τὴν σήμερον, Μαρῆ, τὸ δίκηο του γυρεύει,
πρεσβευτικὴ διάσκεψις τοῦ τὸ ἀπαγορεύει.

Στὸ πέμπτον εὐαγγέλιον μετ' ἀπορίας εἶδα
πῶς οἱ Βουλγάροι πέρονουνε τὴν ἀγαθὴν μερίδα
καὶ ἐμεῖς, λαμὰ σαβαχθανὶ^ν
π' ἄλλα μᾶς λέν^τ οἱ Γερμανοὶ^ν
καὶ ἄλλα μᾶς λέν^τ οἱ Γάλλοι^ν
ἀπὸ τὸν "Αννα πέρτονυμε στὸν Καϊάφα πάλι.
Κι' ἀφοῦ ἡ σύμμαχος αὐτὴ^ν
βγαίνει καὶ διαμφισθῆται
ώς καὶ τὴ Σαμοθράκη,
ἐγὼ φοβῶμαι, βρὲ Μαρῆ, μὴ γάσω καὶ τὸ Θιάκι.

Στὸ ἕκτον εὐαγγέλιον ποιεῖται πάλιν δῆλον
ὅτις ἐσὺ ἐδούλευες γιὰ Βόριν καὶ Κυριλλον.
Τὸ ἔβδομον καὶ δύδοον καὶ ἔννατον ἀκόμη,
λένε πως ἔχουνε κακὴ οἱ συμπεθέροι γνώμη.
καὶ ἄν μὲ τοὺς Τούρκους σήμερα θὰ πλείσης τὴν εἰρήνη,
ματαγγούζεις αὔριο κι' ἀκοῦς τὶ λέν^τ κι' ἐκεῖνοι.

M.— Τὸ εὐαγγέλιοι, μωρὲ, ἐκ τοῦ κατὰ Δευτέρη,
λέει πῶς νὰ εργάσουμε εἰρήνη γέρει γέρει
κι' ὁ Βούλγαρος ἄν φλυαρῆ κι' ὁ Δάνεφ ἄν ἀφοῖς^ν
φυσοκοδεντίες ἔχουμε κι' αὔτονε νὰ γκαρίζει.

"Αν εἶν^τ ὁ νοῦς του στὸ κακὸ
κι' ἄν μοῦ γυρεύῃ μερικὸ
κι' ἀπὸ τὴ Σαμοθράκη,
χωρὶς νὰ σεκλετίζομαι καὶ νὰν τὸν ἀπαδάρω,
τοῦ στέρνω γάρ τὸ εὕζωνα στὸ σπῆτη του κονάκι
καὶ βλαστημάρη τὴ στιγμὴ ποῦ μ' ἔκανε κουμπάρῳ.

Αγάλια, γάλια μὲ καιρὸ κι' ἡ ὕδρα δὲν ἔχαθη,
κι' ὁ Γκέσωφ ἄν ἐλύσσαιες θ' ἀκούσης τὶ θὰ πάθῃ.
Καὶ ἂντα σου περνᾶ ἄν λές πῶς οἱ Βουλγάροι
αποροῦνε νὰ γελάσουνε μεσσία κατεργάζη.

"Αν ἡ ἴδεα τοὺς περνᾶ
πῶς θὰ μοιράσουμε σπερνὰ
καὶ λένε πῶς θὰ πάρουνε καὶ Ξάνθη καὶ Καβάλλα
καὶ Μοναστήρια κι' ἔκκλησης καὶ ξέρω γάρ τὸ ἄλλα,
κι' ἄν ἐνωρὶς ἀρχίσανε γι' αὐτὰ νὰ φλυαροῦσι,
ἄφηστους! Οὐ γάρ οἴδωσι τὰ ζῶα τὶ ποιοῦσι!

Γιὰ δλους ὄσους μᾶς μισοῦν ἐλήλυθεν ἥ ὕδρα
Μεσσίας εἶν^τ ποῦ διοικεῖ,
οὐαὶ νῦν Αὐστριακοὶ
ποῦ μᾶς χτυπάτε φόρα.
Κι' ἄν φρατέλος Ἰταλὸς κι' αὐτὸς καθόδες μοῦ λένε,
οὐκ' ἡβουλήθη δ' μπλαμπλᾶς ἀκόμα συνιέναι,
ἄστον κι' αὐτόνε κι' ἔγνοια του θάρτη καὶ κάποια ζῶα
ποῦ θὰν τοῦ τὴν ἀλλάξουμε κι' ἐμεῖς τὴ Λεωνόρα.

Γ.— Μὴν ἀρχινήσῃς νὰ μοῦ λές
πῶς νίκες ἔκαμες πολλὲς
κι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνες τῶθελες μοναχικὸ δικὸ μας,
ἄλλα νὰ σέβεσαι καὶ σὺ τῶν πρεσβευτῶν τὰς γνώμας
γιατὶ ἀλλέως δ' ἀνοιχτῆ
καινόργιο πανηγῦρι
καὶ ἡ κατάστασις αὐτὴ
ποτὲ δὲ θὰ φινίρῃ.

Τὸ ξέρω πῶς ἐδόξασες καὶ θάλασσες καὶ λόφους,
ἄλλα νὰ συλλογίζεσαι πῶς είχες καὶ συντρόφους:
κι' ἄν τὴν Τουρκὴν κακῶν κακῶς τὴν ἔστειλες καλλιὰ της
ὅλοι γυρεύουμε φαχνὸ^ν
κι' δλοι θὰ δέξουμε λαχνὸ^ν
γιὰ τὰ ιμάτια της.
Κι' οἱ πρέσβεις ποῦ συσκέπτονται καὶ τρῶν τὰ σωτικὰ τους,
θαρρεῖς πῶς δὲ θὰ βγάλουνε κι' αὐτοὶ τὰ φαλικὰ τους;

Γιατὶ θαρρεῖς πῶς ἡ Τοπλῆ μ' ἄλλη Τοπλῆ παλεύει!
Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο χάρισμα κανένας δὲ δουλεύει.
"Αν ἵσαι σὺ στὰ νότια κι' ὁ Βούλγαρος στὰ βόρεια,
ἔβγαλ^τ η συνδιάσκεψις τῶν Ἀλβανῶν τὰ δρια
στὴ μέση σὴ δαπάνη,
κι' ἐκεῖ σοῦ στγεῖ μαστορικὰ τὴν τζάκα καὶ σὲ πιάνει.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα μῶχουνε τὴν κούτρα μου κοφίνη,
πάρ^τ ἄσε γιὰ τὸ διάσιλο νὰ κλείσω τὴν εἰρήνη
νὰ γδῶ κι' ἐγὼ ποῦ βρίσκομαι καὶ πῶς θὰ ξενετάρω
μὲ τόσα μέρη μισιακὰ ποῦ μ' ἔστειλες νὰ πάρω!
Μὴ σὰν τζ^τ Οθραίους, βρὲ Μαρῆ, φωνάζεις ἀρον, ἀρον,
τῷδε νὰ πὰ γνωρίζαμε τὰ μάτια τῶν Βουλγάρων,
παρὰ συμφώνησε καὶ σὺ δπως δ' Βενιζέλος
νὰ πάρουνε πρὸς τὸ παρὸν τὰ πράμματὰ μας τέλος
π' ἀνάπταψι χρειάζεται στὸ στράτευμα μεγάλη,
καὶ παραμπρὸς ἄν ζήσουμε τὰ ματαλέμε πάλι.

Κάμε καὶ σὺ ἴνασση κι' τὰ πάτημα τὸ πανόραμα
νάρτη κι' κομιστή την τὸν θάλαττα τὸν πανόραμα
κι' ἄν φιλοπόλεμος δομή
τὸ πανόραμα τὸν πανόραμα
καὶ δὲν ἀκοῦς κανένανε παρὸ τὸν Κωνσταντίνο
ἐγὼ σοῦ τὸν πατέρο με τὸ γραφεῖο τὸ σίνο,
πῶς δπως φαίνοντ' ἡ δουλειές κι' ἐμάς καὶ δλουνῶνε,
θὰ παλεμᾶς τουλάχιστον ως ἐπατὸ χρονῶνε!

Πολλὰ θὰ γδοῦμε ξεφυιά,
καὶ καθενὸς ίστορια
θᾶν τὰ γεράματά του.

M.— Μπούμ ! Βάστα τὸ πηγοῦν σου κι' ἔπεστ' ἡ Σκόδρα κάτου !
Τέρπου καὶ χόρευε λοιπὸν κι' ἀγάλλου, Γιάννη, σφόδρα
Νικήτας γάρ ἐγήγερται νικήσας τοὺς ἐν Σκόδρᾳ.
Ζήτω τοῦ γέρου φώναξε μὲ τὸ καπέλο φόρα,
μὰ καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι μὲ τὰς Δυνάμεις τώρα !

Ματαία κι' ἡ ἐπίδειξις κι' ἡ ἀπειλὴ ματαία.
‘Ο γέροντας ἐπείσμωσε τώρα στὰ τελευταῖα
κι' ἐδειξε τὴν ἀνδρεία του καὶ τὴν παλληκαριὰ του
κι' ἐπέσανε μὲ τὲ στανὶ τὰ Σκόδρα στὴν καυκά του !
Γειὰ σου Νικήτα μου θεοὶ, Νικήτα παλληκάροι·
κι' ἄν δοις σ' ἐφοβέροιζαν οἱ βασιλεῖς κι' οἱ τσάροι,
ἐσὺ τοὺς λέεις «τὴν τύφλα σας καὶ τὴν κακὴ σας φλάσκα
κι' ὅπως σᾶς εἴπα ἔκαμα μέσα στὴ Σκόδρα Πάσκα.»

Γιὰ σὲ τῆς λύρας τὴν κορδὴν Νικήτα μου θὰ κρούσω,
ποῦ μὲ τὸ θάρρος πῶμειξες περνᾶς τὸ Μονοκούσσο.

Γιὰ σου Νικήτα μου χρυσὲ
κι' ἄστους νὰ φάλλουνε βερσὲ^{τοὺς Ιταλοὺς στὴ Ρώμη}
ποῦ γιὰ νὰ νοιώσουν τοὺς σκοποὺς
τῆς Ἀλβιῶνος ἀλουποῦς,
εἶναι μικροὶ ἀκόμη !

Χοιστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν κι' ἡ Σκόδρα καταρρέει.
Μωρὴ Τριτλῆ τὶ σῶφτησε ἡ τράπουλα τοῦ Γρέου !

Ἐσκάσαν οἱ Αὐστριακοὶ
καὶ πάνε κι' ἡ Ἀλβανικὴ
ἡ βομποροπαγάντα,
Σκόδρα λοιπὸν βοήσωμεν,
Σκόδρα καὶ συγχωρήσωμεν
τῇ Ἀναστάσει πάντα !

Τὸ Χότζα ἡ ἀναφορὰ ποῦ τὸ ταμεῖον ἀφορᾷ.

Υπάρχων ἐκ συμπτώσεως στὸν τόπο μας μοιραίας
κι' ὁ Χότζας ὁ σεβάσμιος τῶν Τούρκων ἱερέας,
μακροσκελῆ ἀνάφοράν τοῦ Ὅπουνταν στέρονει,
πῶμειναι λίγος ὁ μισθὸς ποῦ μηνιαίως πέρονει
καὶ σινεπῶς παρακαλεῖ νὰ μεγαλώσῃ κάπως
γιατ' εἰν' ὀκτὼ νίδων πατήρ κι' ἐπτὰ ἐγγόνων πάππος.

Μεγάλο εἰν' τὸ δίκηρο σου, σεβάσμιε ἴματη,
μισθὸς τριακοντάρραχμος τὸ νὰ σου πρωτοκάμη
μὲ τόσην οἰκογένειαν σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
καὶ τὴν δοπίαν ἐσπειρες χωρὶς νὰ ἔξετάσῃς
πῶς θάρτουνε τὰ πράματα καὶ ποῖος θὰ φροντίζῃ
τὰ τόσα κουτρουμπέλια σου γενναίως νὰ ταΐζῃ.

Οὐκ' ἥττον ὅμως ἔπειτε σεβάσμιε πατέρα,
ἀφοῦ παπᾶς ἐξέπεισες μοιραίως ἐδωπέρα
διὰ τοῦ θείου ἔργου σου καὶ σὺ βιοπαλάϊων,
νὰ μὴ ζαλίζῃς μ' ἔγγραφα τὸ Ὅπουνταν πλέον
ἄλλα μὲ σέβας, χότζα μου, κι' ἐν ἄκρα κατανύξει
εἰς τὸν Δεσπότην νὰ κλαφτῆς νὰ σὲ ὑποστηρίξῃ.

Εὐγαί μεγάλη ἔλλειψις ἀπὸ παπάδες τώρα.
Ἐκλείσαν ἔξη ἐκκλησίες μονάχα μὲσ' τὴν χώρα
καὶ δὲν θὰ θένεις βέβαια ἀνταρροῖς καμμία
νὰ σ' ἔβασις πορτορίνας νὰ λειτρούμης σὲ μᾶλι
Σηρε λοιπὸν καὶ μᾶλιστε τὸ δίκηρο σου μὲ θάρρος
γιατὸ νὰ μὴ γίνεσαι καὶ σὺ τοῦ Δημοσίου βάρος.

Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Χήρα τὴν ἀφηστὴν ἡ θάλασσα ἡ ζηλιάρα. ΟΧΙΤΣ
Κύματ' ἀγριοθραταῖς ἐθάψαν τὸν καλό της.
Κι' ἀντὶ γιὰ κείνον συντροφιὰς ἡ μοῖρα ἡ ἡ κατάρα,
τὴ γύμνια καὶ τὴ σκοτινεὶς ἀφίνουν στὸ πλευρὸν της.

Μὰ δὲν τὴν μέλλει τὴν φτωχὴ ! Περήφανα παλεύει
γιὰ κάποιον πόθο μυστικὸν, γιὰ νὰ μικρὸς ἐημάδι
κι' ἐλπίδες τρέφει ἀφάνταστες σ' αὐτὸν ποὺ τὴν παιδεύει,
τοῦ θλιβεροῦ τοῦ γάμου της τὸ ζωτικὸν σημάδι.

Κάθε της σκέψι πέθανε. Μιὰ σκέψι ζῇ μονάχα
μέσ' τὸ μυαλὸν της· πῶς νὰ ιδῃ μεγάλο τὸ παιδί της.
Στὸν κόσμο τὸ νὰ γύρευε; Τὶ νὰ ζητοῦσε τάχα
σάν γίτανε χωρὶς παιδί, σὰν γίταν μοναχὴ της;

Ἄλγηθεια κλείνεις ἡ Κόλασι φυχὲς ποὺ μαρτυροῦνε
παντοτεινὰ στὸ τρίσβαθο καὶ παγερὸ σκοτάδι,
μὰ καὶ στὸν κόσμο αὐτὸν ἐδῶ, πόσοις ἀνθρῶποι ζοῦνε
ποὺ θάταν πιὸ καλλίτερα νὰ ζοῦν ἐκεῖ στὸν "Ἀδη";

Τὸ ἀνάθρεψε καὶ τὸ ἀνδρωσες κρυφὰ στὴν ἀγκαλιὰ της
μὲ χτυποκάρδια, μὲ παλμούς, μὲ ἀνθρωποκαταφρόνια.
Λέει καὶ τὸ τρέφαν τὰ κρυφὰ ποὺ τῶδινε φιλιὰ της,
λέει καὶ τῷδινανε ζωὴ, νάναι χορτάτο αἰώνια.

Μὰ μάρη μάνα! Τὸ παιδί σὰν γυῖδες τοῦ πρωτοναύτη,
χύθηκε μέσ' τὴν θάλασσα κι' ἀπλώθηκε στὸ κῦμα,
χωρὶς νὰ μάθῃ τὸ φτωχὸ, πῶς ξέρει αὐτὴ καὶ θάφτει
κι' ἐνῷ μὲ γάρι σου γελά, ἔτωμα σύγχει μνῆμα !

Ταξιδεψε σ' ὁλόριακρους ξενητεμένους τόπους
καὶ πάλι ἡγύιες ξανὰ στὴ μητοικὴ φωληγὰ του.
Ήταν ἡ μέρα π' ὁ Χριστὸς πεθαίνει γιὰ τὸ ἀνθρώπους
καὶ σόγει τὸ φέμια τῆς ζωῆς, ἡ ἀλήθεια τοῦ θανάτου !

Ἐφούσκιωνε τὴν θάλασσα τὸ θεριωμένο ἀγέρι
καὶ τὸ παιδί γονατιστὸ μπροστὰ στὴν Παναγιὰ του
ἔλεγε «βάγχα μου κι' ἐμέ ν' ἀνάψω ἐν' ἀγιοκέρι
ὅπως δὲ κάθε ναυτικὸς κάνει στὴν Πασχαλιὰ του !»

«Νὰ κάμω μὲ τὴ μάνα μου κι' ἐγώ Χριστὸς ἀνέστη
πῶχουν καὶ ρὸ τὰ χείλη μας σὲ φλημα νὰ σμίξουν.
Κύτταξε θάλασσα γλυκεῖα, νὰ μὴ μὲ κάμης φεύστη
κι' ἄλλη φορὰ σὰν σύμμερα οἱ τάφοι δὲν θ' ἀνοίξουν !»

Δὲν πρόφτασε τὴν προσευχὴν ὁ καύτης νὰ τελειώσῃ,
δὲν πρόφτασε καλὰ νὰ ιδῃ μὲ τὸ ἀετένιο μάτι
κάτι σπιτάκια ποὺ θαμπά σημάδια εἰχαν δώσει,
π' ἀφ' τὸ καράδι ἀπόμινε σπασμένο ἔνα κατάρτι.

Καὶ τὸ φτωχὸυ ναυτόπουλου τὴν μάνα, ποὺ κυττοῦσε
κι' ἀγνάντεψε τὸ θούλιαγκια τοῦ δόλου καραβιοῦ της,
ἄκουσα ποὺ στὴ θάλασσα τὰ λόγια αὐτὰ μιλοῦσε
σιγὰ... μήπως κι' ἐτάραξε τὸν ὕπνο τοῦ παιδοῦ της.

«Μοῦ πῆρες ἄνδρα καὶ παιδί· δέξου κι' ἐμένα τώρα !
Κι' ἀντὶ τοῦ δὲν φχαριστηθῆς γιατὶ εἰσαι μίαθημένη
νὰ κλέβης νειοὺς ἀφ' τὸ ούρανος τὴν φωτισμένη χώρα·
στὴν ἀγκαλιὰ σου νὰ τοὺς κλῆς τὴν τρισκοτιδιασμένη,

Πέταξε σ' ἔρημο γιαλὸ τὸ δύστυχο κορμὶ μου
ν' ἀκούω μέσ' τὸν ὕπνο μου νὰ γλυκοφάλλ' ἡ αὔρα
τὰ θλιβερὰ τραγούδια της γιὰ τὸ ἀμοιρό παιδὶ μου,
γιὰ μένα, γιὰ τὸν ἀντρά μου, νὰ χύνω δάκρυα μαρά !»

Λευκὸ καράδι, πνίγηκες μὲ τὰ λευκὰ πανιὰ σου,
μὰ πῆρες κι' εὐκαὶ τοὺς σὰδες στοματούς τοὺς μῆλα.
Κρίμα τοῦ αστερίου τὸν ἀνθρώπου τὴν αντρεὶς σου,
κρίμα τοῦ στρατοῦ τὸν ἀνθρώπου τὴν αντρεὶς σου,
κρίμα τοῦ Λαυδα.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΤΡΙΠΟΛΙΣ
ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ
Η ΣΚΟΔΡΑ

Ενδρώπη με τὰ κόλπα σου
κάθησε τώρα κύττα
πώπερ' ή Σκόδρα σὰν αὐγή
στὸ στόμα τοῦ Νικήτα.

Σᾶς τῶπε πᾶς στὸ Σκούταρι
θάμπη νὰ κάμη Πάσκα
κι' δσοὶ τὸ λιχουδεύετε
τὴν πήρετε ... στὴ μάση.

Αύστρια μὲ τ' ἀμπλόκο σου
καὶ τὴν ἐπίδειξι σου,
συμμάζεψε τὸ φλόκο σου
καὶ τώρα κάτσε.... ξύσου.

Μὲ τοῦτο τ' ἀναπάντεχο
τῆς Σκόδρας ἀποδέντε,
ἔχασες Ἰταλία μου,
τὸ ἀστρεῖο τοῦ πουνέντε.

Χριστὸς ἀνέστη ἐπε νεκρῶν
καὶ τὸ κονυοῦπι τὸ μικρὸν
μ' ἀνδρεῖο Μαυροβούνι,
βομβήσαν, εἰς τοῦ Λέοντος
εἰσῆλθε τὸ ὁυμόσνι.

Χωρογάτης.

ΤΟΠΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Τὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὴν διαχείρισιν τοῦ Ἀδελφάτου τῶν Φ. Καταστημάτων, ἔχει ὑπαχθῇ διὰ νόμου ἀπὸ τοῦ 1910 καὶ τὸ ἐν Ἀγίᾳ Εὐφημίᾳ τῆς Πυλάρου Σωφρόνειον Πτωχοκομεῖον, τοῦ ὅποιου ή ἄχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διοίκησις, ἀπὸ σφάλματος εἰς σφάλμα, εἰχε σωρεύσει ἐρείπια καὶ ἐδημοσύργησε παραλυσίαν μηδαμῶς ἐπιτρέψαν τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ ἰδρύματος.

Ἐπεβάλλετο συνεπῶς ή ἐπακολουθήσασα νομοθετικὴ ἐπέμβασις δι' ἡς τὸ Ἀδελφάτον ἀνελάμβανε τὸ ἰδρυμα καὶ ἐθεωρήθη τὸ γεγονός ὡς σημαίνον δριστικὴν βελτίωσιν τῆς ἐκρύθμου καταστάσεως καὶ ἐθερμάνθη ἡ ἀπειλή διὰ δ Δῆμος Πυλάρου θὰ ἀπελάμβανε τέλος τῶν ἀγαθῶν τοῦ εὐεργετικοῦ κληροδοτήματος.

Ματαία δρμως μέχρι σήμερον κατέδειχθη καὶ ή ἀλπὶς αὕτη. Τὰ πρόσωπα μόνον τῆς ἐπιτοπίου διοικήσεως ἐνηλλάγησαν, ἀλλὰ τὰ πράγματα παρέμειναν ἀμετάβλητα.

Ἡ περιοισία - ἀρκετὰ ἔκτεταμένη καὶ προσδοφόρος - δὲν τυγχάνει τῆς δεούσης προσοχῆς, τὰ οἰκήματα τῆς Μονῆς ἐρειπούνται θαυμητὸν μὴ ἐπιδιορθούμενα καὶ δικτύο πτωχοῖ, ἔσοι κατ' ἐλάχιστον δρον πρέπει γὰρ διατρέψωνται ἐν τῷ Πτωχοκομείῳ, δὲν εὔρον ἐκεὶ ἐνδιαιτήμα, ἐνῷ τὰ εἰσοδήματα τῆς περιουσίας αὐτῆς ἔξατμίζονται πρὸς δισυλλήπτους διευθύνσεις.

Παραμένει μόνον εἰς ἵερεὺς ἐκτελοντὴν χρέη καὶ διευθυντοῦ καὶ ἐπιστάτου καὶ ἐφημερίου.

Ἀναιρισθήτως ή κατάστασις ἐν ταῖς λεπτομερείαις τῆς δὲν θὰ εἶναι ἐπανορθός γνωστή εἰς τὰ μέλη τοῦ Ἀδελφάτου διότι τίμεθα δέρβαιοι, διὰ ἐπιγράφεις διατελεῖσθαντα, δὲν θὰ τὴν γηνείχοντο παρατενούσιντι.

Πρόκειται διὰ των οἰκήματα συμφέροντας ἐνδές μεγάλως παραμένους τοῦ Δήμου Πυλαρέων.

Καὶ η προστασία εὐτύχως τῶν συμφερόντων αὐτῶν ἔχει ἀνατεθῇ εἰς Ἀδελφάτον, τὰ μέλη τοῦ ὅποιου ἀπαρτί-

ζουσιν ἀριστεῖς τῆς κοινωνίας μας ὥπος πᾶσαν ἐποφίν. Καὶ ἀπ' αὐτοὺς διὰ τοῦ τοῦ ζωηροτέρα ή ἀξίωσις περὶ ἐπιμελεστέρας προστασίας καὶ εἰλικρινούς ἐνδοιαργούτος.

Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸν καὶ τὴν προστασίαν αὐτήν, ἐπίζημον νὰ ἴσωμεν ἐναργῆς ἐκδηλούμενα πρὶν ἡ οἵ ὑπόκω φοι γογγυσμοὶ τοῦ ἀδικουμένου πληθυ σμοῦ ὑψωθῶσιν εἰς κραυγὰς ὀδυνηρὰς διαμαρτυρίας.

ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ!

Ἡ φοβερὰ νόσος εὐφλογία ἔκαμεν τὴν ἐμφάνισιν τῆς εἰς τὸν Δῆμον Ἀγωγητῶν. Εἰς δύο οἰκίας προσεβλήθησαν ὡς πληροφορούμεθα, περὶ τὰ δέκα ἀτομά ἐκ τῶν ὅποιων τὸ ἐν ἀπεβίωσε.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπομνήσωμεν τὰ καθήκοντα τῶν ἀριστείων;

Καὶ η φιλανθρωπία διὰ τοὺς πάσχοντας καὶ διάκυδον διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ κακοῦ, ἐπιβάλλουσα τὴν ληψιν μέτρων δραστηρίων ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν καὶ ἐκ μέρους τῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων.

Οὗτε χρονοτριβάτι, οὗτε φειδὼ εἰς δαπάνας ἐπιτρέπονται. Καὶ διὰ μὲν τὰς δαπάνας ἐφρόντισε τὸ Βαλιάνειον κληροδότημα, διὸ δ' ἀφορᾶ τὴν βραδύτητα περὶ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀρχῶν, ἃς ληφθῇ ὅπ' ὅψιν ὅτι τὴν ταφὴν τοῦ πρώτου θύματος τῆς γόσου ἐνίγρησαν αὐτὰ τὰ τέκνα του [κεχειρισμένα μετ' αὐτοῖς καὶ εὐφλοιγίωντα ἐπίσης] ἀνοίξαντα τάφον ἐκτὸς τῆς οἰκίας των. Τὸ συμβόλιον εἶναι ἀρκετὴ τραγικὸν ὥστε γὰρ ἐπιτρέπεται η ἐπαγάληψί του.

ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΙ

Ἡ κυρία Χαραλάμπους Γρεκούση εἶχεν ἀποστείλει χιλίας δραχμὰς ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου πρὸς τὸν ἐν Ληξουρίῳ ἐμπόρον κ. Διον. Λιναρδάτον, ὅπως διαιτήμη ταύτας εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἀπόστρατών τῆς πόλεως Ληξουρίου, αἴτινες καὶ διενεμήθησαν τότε κατατηληθώτατα ἀνά 50 δραχμὰς εἰς ἑκάστην οἰκογένειαν.

Μετὰ πάροδον διλέγουν χρόνου ἀπέστειλεν ἑτέρας χιλίας νὰ διανεμήθωσιν εἰς ἑκατὸν οἰκογενείας ἀνά 10 δραχμάς.

Κατόπιν ἀποστέλλει πάλιν χιλίας, νὰ διανεμηθῶσιν ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ χωρία Δεματορά, Σχοινὶ καὶ Μονοπάλατα.

Καὶ πρὸ πέντε ἡμερῶν, ἑτέρας χιλίας, νὰ διανεμηθῶσι σήμερον εἰς ἑκατὸν οἰκογενείας ἐν Ληξουρίῳ, χάριν τοῦ Πάσχα.

Αἱ εὐεργετηθῆσαι οἰκογένειαι, ἐκφράζουσι διὰ τοῦ «Ζιζανίου» τὰς θερμοτέρας αὐτῶν εὐχαριστίας πρὸς τὴν ἀνεκτίμητον κυρίαν.

Η ΣΥΜΠΛΟΚΗ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

Τὴν πρωταγοραντικήν προστασίαν τοῦ Σαββάτου, ἀπόσπασμα ἐκ τριάκοντα περίπου στρατιωτῶν, εἰδοποιηθὲν ὅτι εἰς

θέσιν Παλληγόκαστρο τῆς Κραυγῆς, διλίγον ἀπέχουσαν τῆς πόλεως, ἐκρύπτοντο οἱ ἐπὶ φόνῳ φυγόδικοι τρεῖς ἀδελφοί Κουμαριώται ἐν Ραζάτων, μετέθη καὶ ἀνεκάλυψε τοὺς ἐγκληματίας.

Ἄλλ' οὗτοι ἀγνισταθέντες νὰ παραδοθῶσι, ἔξηγάκασσαν τοὺς στρατιωτῶν τὰς νὰ πυροβολήσωσι κατ' αὐτῶν. Οἱ φυγόδικοι ἀντεπορούσσονται διὰ τὴν ἀποκλειστικήν προστασίαν τοῦ Δήμου.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἡτοῖς ὁ τραυματισμὸς τοῦ θύματος στρατιωτοῦ Χρίστου Λεγάκη εἰς τὸν πόδα καὶ τὸν Ιωάννην Κουμαριώτου, ἐνός τῶν φυγοδικῶν, εἰς τὰ φταίτινδες, θστικαὶ συνελήφθησαν τοῦτον τὸν ἀποκλειστικόν τοῦ Ιωάννην.

Πρόκειται διὰ των οἰκήματα συμφέροντας ἐνδές μεγάλως παραμένους τοῦ Δήμου Πυλαρέων.

Καὶ η προστασία εὐτύχως τῶν συμφερόντων αὐτῶν ἔχει ἀνατεθῇ εἰς Ἀδελφάτον, τὰ μέλη τοῦ ὅποιου ἀπαρτί-

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν φωτίσας τοὺς ἐν "Ἄδῃ, κι' αὐτὸν ποῦ χρόνα μένανε στὸ Τουρκικὸν σκοτάδι, μαζὶ μὲ τὴν ἐν οὐρανοῖς ἀγγελικὴ χορεία, φάλλουν νικηφόρια θούρια καὶ ἐμβατήρια πρὸς τὴν ἐλευθερία.

ΣΤΗ ΣΥΜΠΕΘΕΡΑ

Βουλγάροι κάτιστ' ησυχοι κι' ἀφῆστε τὴν φοβέρα γιατ' εἰν' ἡ νύφη η δάσκαλος κι' ἀγλαῖ στὴ συμπεθέρα!

ΧΩΡΙΑΤΗΣ
ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ κ. κ. κάτοχοι ἀνωνύμων μετοχῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, διὸ ἔξαντλημένοις τοῦ φύλλου τῶν μερισματαποδείξεων τῶν μετοχῶν των, δύνανται νὰ ἀπευθυνθῶσιν αὐτὰ τὰ τέκνα του [κεχειρισμένα μετ' αὐτοῖς καὶ εὐφλοιγίωντα ἐπίσης] ἀνοίξαντα τάφον ἐκτὸς τῆς οἰκίας των. Τὸ στελέχος τοῦ ἐξαντλημένου φύλλου καὶ ἐποπειασμένου παραδόσει τοῦ προσαγωγῆ τῶν μετοχῶν της Εὐθυγάρων εἰς τὸ Μαυροβούνιον.

Η διακοίνωσις αὐτῆς τῆς Αύστριας, οὕτω συντεταγμένη, ὑπονοεῖ διὰ τὴν περιπτώσει πανδ' ἦν αἱ Δυνάμεις εἰσὶν ἀναποφάσιστοι, η Αύστρια δὲν θὰ ἐνεργήσῃ μόνη στρατιωτικὴν ἐπέμβασιν πατὰ τοῦ Μαυροβούνιον.

Αἱ Δυνάμεις δὲν δεινούνσι προδυνάμιαν νὰ δεχθῶσι τὴν πρότασιν τῆς Αύστριας. Υπάρχει μεγίστη πεποίθησις διὰ αἱ Δυνάμεις εἰσὶν ἀντιπρόσωποι τῶν Μαυροβούνιον.

Μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας διεκόπησαν αἱ έξειδαί της τῆς Αύστριας οἰκογενείας εἰς τὸ τέλειον Παρθεναγαγείον τῆς κ. Μαζαρόπη. Η εἰλικρινής ἐργασία τοῦ σχολείου ἀποδεικνύεται πάντοτε.

Αφίκετο μετὰ μακροχρόνιον ἀπούσιαν διὰ Γιοχάνεσβούργη τῆς Ν. Ἀρμονίης, διὰπατητὸς φίλος συμπολίτης κ. Σπύρος Μουσούρης.

</